

8. Stworzenie Boga może nas wiele nauczyć

Guru i uczniowie!

Osiągnięcie zbawienia przez człowieka wymaga widji (wiedzy) i tapasu (wyrzeczeń). Istnieją dwa rodzaje widji. Jedna to ta, która odnosi się do świata zewnętrznego, a druga – do świata wewnętrznego. Pierwsza pozwala na zapewnienie godziwego życia, a druga pozwala osiągnąć cel życia. Musimy zastanowić się, co stanowi prawdziwą widję. Tego rodzaju edukacji, którą otrzymujemy dzisiaj w szkołach i gimnazjach, nie możemy nazwać prawdziwą widją. Pozwala ona wam jedynie objąć jakieś stanowisko i wieść życie codzienne bez większych problemów. Można o niej powiedzieć, że umożliwia wam przeżycie. Odnosi się do świata materialnego. Wszyscy, od zmiataacza ulicy do premiera, pracują na życie. Mogą istnieć różnice w stanowiskach i statusie społecznym, ale to, co robią wszyscy ci ludzie, odnosi się do świata materialnego.

Brahma widja jest natomiast czymś, co prowadzi człowieka do jego ostatecznego celu. Daje szczęście i błogość na tym świecie i w duchowym świecie, w obecnym waszym życiu i po tym życiu. To, co nazywamy brahma widją, jest wyższe od wszystkich innych rodzajów edukacji. Wszystkie rodzaje edukacji są jak rzeki, podczas gdy brahma widja jest jak ocean. Wszystkie rzeki spływają do oceanu i łączą się z nim; wszystkie rodzaje edukacji prowadzą do brahma widji. To, co nazywamy brahma widją, pokazuje aspekty parabrahmana; uczy o parabrahmanie. Tapas zaś doprowadza was i łączy z parabrahmanem. Zdolność danej osoby do przekazywania poszukującym znaczenia atmy i parabrahmana czyni z niej guru. Guru w rzeczywistości oznacza wielką osobę. Gdy mówimy o wielkości guru, mamy na myśli jego zdolność doświadczenia aspektów brahmana i uczenia o nich innych. Zatem w naszym rozumieniu status guru nie oznacza tego, o czym na ogół dzisiaj słyszymy. W słowie tym *gu-kara* (sylaba gu) oznacza coś ponad gunami, a *ru-kara* – coś ponad formą (rupa). Tak więc guru musi umieć doświadczać stworzenia, nie ulegając wpływowi obecnych w nim form i gun. Powinniśmy starać się osiągnąć status takiego guru, prowadząc sadhanę (praktykę duchową).

Tapas nie oznacza ucieczki z domu i od rodziny, by żyć w lesie jedząc liście. Nie można tego nazwać prawdziwym tapasem. Tapas to nie jest też stanie do góry nogami niczym nietoperz. Jednym z aspektów prawdziwego tapasu jest zdolność do harmonizowania myśli, słów i czynów. Powinniście umieć jednoczyć pracę, umysł i mowę. Możecie to osiągnąć dzięki tapasowi. Widja, którą utożsamiliśmy z brahma widją, i tapas pozwalają doświadczyć brahmana. Te dwie rzeczy powinny być dla guru jak dwoje oczu. Gdy chcemy oczyścić ubranie, które zabrudziło się, potrzebujemy czystej wody i mydła. Podobnie, gdy chcemy pozbyć się brudu, który

nagromadził się w umyśle, potrzebujemy brahma widji i tapasu. Normalnie myślimy, że zwykły człowiek nie może nabyć brahma widji. Brahma widja umożliwia panowanie nad umysłem i czynami oraz zwrócenie się ku Bogu. Ustalono, że to stworzenie wypełnia Iśwara (Bóg). Rozdać materialne posiadłości nie jest wielkim poświęceniem. Prawdziwie wielką rzeczą jest porzucenie własnego ja. Bhagawata uczy tych świętych aspektów. Dobrym przykładem jest guru z tej opowieści i uczniowie, którzy siedzą u jego stóp. Jeśli zdołamy ich zrozumieć, skieruje to nas na właściwą ścieżkę. Centralną postacią Bhagawaty jest Kriszna. W grze tej zasadniczą rolę odgrywa też Ardżuna. Jest on idealnym przykładem ucznia, a Kriszna – idealnym guru. Najlepszy spośród ludzi, Ardżuna, jest uczniem, a największy spośród bogów, Kriszna – guru. Ardżuna dzierżący łuk Gandiwę jest uczniem, a Kriszna, Jogeśwara, jest guru. Niełatwo o inny podobny przykład guru i ucznia. Takie połączenie ucznia i guru i nauczanie świętości tego połączenia kierowane do mieszkańców Bharatu jest podstawą Gity. Guru to ten, który potrafi obudzić śpiącego i niedouczzonego wielbiciela za pomocą dzwonka alarmowego pradźniani (najwyższej mądrości). Guru ciągle powtarza: „Obudź się, powstań, przebudź się na fakt, że nie jesteś zwykłą ludzką istotą, lecz że jesteś boski”. Taka jest praca prawdziwego guru. Ktoś, kogo nazywa się guru, powinien mieć osobiste doświadczenie parabrahmana.

Pewien człowiek wybrał się w podróż, a po drodze napotkał wielką rzekę. Ponieważ rzeka ta była dla niego czymś nowym, nie wiedział, jak jest szeroka i głęboka. Gdy zastanawiał się, czy ktoś mógłby mu pomóc, zauważył dwóch ludzi siedzących pod pobliskim drzewem. Zapytani o głębokość rzeki, odpowiedzieli, że łatwo można ją przejść, gdyż jest niezbyt głęboka. Przyjrawszy się tym ludziom bliżej, stwierdził, że jeden jest chromy, a drugi niewidomy. Ślepy człowiek nie może widzieć rzeki, a chromy nie może chodzić. Podróżnik pomyślał, że niemądre byłoby przechodzenie przez rzekę, opierając się na zapewnieniach ślepego i chromego. Było to roztropne zachowanie.

Dzisiaj chcemy przekroczyć rzekę życia obarczeni ciężkim bagażem w postaci rodziny. Jest wielu guru, którzy, jak ten niewidomy i chromy, ani nie rozumieją głębi tej rzeki, ani nie znają wysiłku związanego z jej przekraczaniem. Właśnie dlatego w zachowaniu uczniów pojawia się wiele grzesznych czynów. Zatem jeśli skierujemy tych guru na właściwą ścieżkę, również uczniowie nie będą szli złą ścieżką. Dlatego też guru organizacji Sathya Sai Bala Vikas, z ich świętymi sercami i doświadczeniem, powinni z zaangażowaniem szkolić uczniów. Wtedy niewątpliwie Bharat czeka dobra przyszłość. Guru Bala Vikas powinni zapamiętać przynajmniej jedną lub dwie rzeczy i uczyć ich dzieci. Mówi się, że w naszym życiu mamy dwunastu guru. Nie chodzi o to, że jest dwanaście postaci guru. Urodzić się to guru, żyć na ziemi to guru, być szczęśliwym to guru, być silnym to guru. Nie jest właściwe mieć guru tylko w szkole czy koledżu. Możemy czegoś się nauczyć nawet, gdy prowadzimy jakiś interes. Możemy czegoś się nauczyć, gdy uprawiamy ziemię. Wszędzie możemy się czegoś nauczyć. W istocie cały wszechświat jest jak

uniwersytet. Całe stworzenie ma charakter ważnego guru. Drzewo głosi równość wszystkich, bez względu na kastę czy wyznanie. Góry swoim cierpliwym znoszeniem deszczu, słońca i zimna uczą, że nie powinniśmy aż tak przywiązywać się do naszego ciała i przesadnie dbać o nie. Ptaki uczą, by nie zwracać uwagi na zmieniające się dni. Świat nie jest trwały. Rodzina to tylko iluzja. Tak mówi człowiek opuszczający ten świat po śmierci. Nie macie prawa ciągle mówić, że to czy tamto należy do was. Otaczające stworzenie wciąż wam przypomina, że nic do was nie należy. Jeśli naprawdę chcecie zrozumieć przyrodę, stworzenie jest do tego najlepszą szkołą. Guru to sam Śripati (Wisznu-Kriszna). Uczy nas ciągle wszystko, co znajduje się w stworzeniu – góry, drzewa, rzeki. Edukacja, jaką otrzymujemy od otaczającej przyrody, znacznie przewyższa edukację otrzymywaną od guru, matki czy ojca. Dlatego, jeśli zdołamy naprawdę zrozumieć tajemnicę otaczającego stworzenia, nasz umysł nie będzie podążał za atrakcjami materialnego świata. Nie ma niczego cudowniejszego i bardziej budzącego respekt niż stworzenie Boga.

Gdy chcemy wyprodukować łyżkę lub kubek, robimy formę i wytwarzamy wiele kopii. Próbuje kopiować wszystko. W stworzeniu Boga istnieje wiele milionów jednostek, miliony owadów, gór i drzew. Czy widzimy jakąś rzecz stworzenia identyczną z inną? Nawet bliźniaki urodzone z tej samej matki są pod pewnymi względami różne. Nigdy nie są zupełnie takie same. Wszystkie te kwiaty to kwiaty jaśminu, ale nie są one identyczne. Czy istnieje coś bardziej zaskakującego? Ile nauk możemy stąd czerpać? Kto potrafi stwarzać takie rzeczy? Jest to wielkie dzieło Boga. Gdy zdołamy zrozumieć ten aspekt Boga, zrozumiemy wszystko. Dzisiaj bardzo potrzebny jest guru, który może nas na to przebudzić. Potrzebni są guru, którzy rozumieją paratattwę, czyli aspekt Boga. Guru Bala Vikas powinni starać się uczyć z miłością, wyrozumiałością i świętym sercem. Nie powinni się lenić. O ile nasze własne dzieci rodzą się z kamy (pożądania), dzieci, które przychodzą do nas jako uczniowie, musimy traktować jako dzieci premy (miłości). Powinniśmy darzyć je większym uczuciem niż to okazywane własnym dzieciom. Nie powinniśmy traktować ich różnie – nasi nauczyciele powinni wykazywać się bezstronnością i nie dopuszczać żadnych różnic związanych z przynależnością do kasty, religii itp. Na zakończonym właśnie obozie szkoleniowym nauczyliście się wielu nowych rzeczy. Powinniście uważać to za wielką szansę. Wpajanie dzieciom tego kraju idei służby trzeba traktować jako święte zadanie. Mam nadzieję, że nauczyciele pomogą uczniom i w ten sposób przyczynią się do ponownego ustanowienia starożytnej kultury tego kraju. Od samego początku musicie uczyć dzieci esencji naszego wedyjskiego powiedzenia *Matri dewo bhawa, pitri dewo bhawa* – traktuj matkę jak Boga, traktuj ojca jak Boga. Powinniśmy też uczyć ich, że spotykając starszych, mają zachowywać się z pokorą, że gdy jedzą cokolwiek, powinni to robić po ofiarowaniu pożywienia Bogu. Bez takiej praktyki zachowanie dzieci przybiera bardzo wypaczony kształt. Dzieci do pewnego stopnia kształtują się zgodnie z zachowaniem ich matek. W dawnych czasach idee i myśli kobiet były święte. Podczas ciąży zwykły słuchać wielu świętych opowiadań, takich jak o Prahladzie, Markandei, Dhruwie lub

Krisznie. Dzisiaj sytuacja jest taka, że kobiety w ciąży oglądają trzy filmy dziennie. Na skutek tego wszelkie złe idee przekazywane w filmach zagnieżdżają się w ich umyśle, a urodzone dzieci stają się „dziećmi kina” pełnymi złych idei i emocji. Takie dzieci bardzo trudno korygować i reformować. Będziemy musieli przejść wiele trudów w realizacji tego zadania, ale jest to niezbędne dla dobra naszego kraju i naszych ludzi. Na tym wielkim świecie każde z was jest jak maleńka śrubka. Wyzbywszy się egoizmu musimy postarać się poznać naszą odpowiedzialność i wykonywać obowiązki. Nie powinniśmy dopuszczać żadnego ego. Gdy macie ego, nie możecie być dobrym guru. Mam nadzieję, że będziecie w stanie wcielić w życie podjęte przez nas decyzje i uczyć dzieci dobrych rzeczy.

Tłum. Kazimierz Borkowski
Red. Izabela Szaniawska

Źródło: <http://www.ssbpt.info/english/sum1978.htm>